

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 29/05/2023

NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”

“CHƯƠNG VIII: NÓI RÕ VỀ PHƯƠNG PHÁP NIỆM PHẬT (PHẦN BỐN)”

Hòa Thượng nói: *“Chúng ta nhất định phải dùng tâm Chân Thành, tâm Thanh Tịnh, tâm Bình Đẳng, tâm Giác Ngộ, tâm Từ Bi lão thật niệm câu Phật hiệu. Câu Phật hiệu này nhất định phải tương ứng với “Thanh Tịnh Bình Đẳng Giác”, đây chính là “một niệm tương ứng một niệm Phật, niệm niệm tương ứng niệm niệm Phật”; Nếu câu niệm Phật của chúng ta không tương ứng với “Thanh Tịnh Bình Đẳng Giác” thì câu Phật hiệu này liền không có công đức. Chúng ta muốn niệm câu Phật hiệu tương ứng thì chúng ta nhất định phải làm được “nhìn thấu, buông xả, tự tại, tùy duyên”. “Nhìn thấu” là chân thật hiểu rõ chân tướng của vũ trụ nhân sinh. “Buông xả” là buông xả tất cả vọng tưởng, phân biệt, chấp trước”.*

Chúng ta phải dùng tâm chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi trong việc niệm Phật cũng như trong tất cả phương diện của cuộc sống hàng ngày như trong khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật, hành động tạo tác. Chúng ta phải làm mọi việc một cách rõ ràng, dứt khoát, thành thật. Khi chúng ta làm mệt thì chúng ta nghỉ, hết mệt thì chúng ta làm tiếp. Chúng ta tưởng rằng chúng ta gạt được người nhưng chúng ta không thể gạt được Phật Bồ Tát, Long Thiên Thiện Thần. Thí dụ, nếu chúng ta đọc lời phát nguyện chúng ta chưa thuộc thì chúng ta phải xin phép để chúng ta được cầm giấy đọc. Chúng ta thường không thành thật mà chúng ta thường thích dùng tiểu xảo. Thí dụ, có một số em nhỏ đang làm việc thì các em nói rằng mình bị đau bụng để không phải tiếp tục làm việc. Nếu chúng ta thích dùng tiểu xảo thì chúng ta không thể lão thật niệm câu *“A Di Đà Phật”*. Hàng ngày, chúng ta đều làm những việc trái với chân thành thì tâm chúng ta không thể đạt được chân thành.

Chúng ta nhìn thấu khởi tâm động niệm, cách đối nhân xử thế, hành động tạo tác của mình thì chúng ta sẽ nhận ra là mình đang chân thành hay mình đang dùng tiểu xảo. Chúng ta vẫn còn vọng tưởng, phân biệt, chấp trước nên ngày ngày chúng ta vận dụng tiểu xảo. Tự chính chúng ta phải chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi chứ chúng ta chỉ không làm để người khác nhìn thấy. Bản chất của chúng ta là chân thành chứ chúng ta không làm tiểu xảo để lừa người. Cuộc sống rất ngắn ngủi, chúng ta không nên dùng thủ đoạn để có được một chút lợi nhỏ. Người thành thật thì cuộc sống của họ tự tại, vô ngã, không có gì phải che giấu. Chúng ta có bệnh trầm kha là nói không thật, nói một đằng làm một nẻo, nếu chúng ta không mau sửa đổi thì sẽ không còn kịp.

Tổ Sư Đại Đức dạy chúng ta phải học đức tính lão thật, thành thật. Nhiều người giả là người khờ khạo để những người tự cho mình là người thông minh, lanh lợi lừa gạt. Hòa Thượng kể câu chuyện, khi Hòa Thượng còn trẻ, một lần Hoà Thượng đến thăm một vị Lão Hòa Thượng. Vị Lão Hòa Thượng hỏi Hòa Thượng là Ngài có nhìn thấy một người vừa đi ra không. Hòa Thượng trả lời là Ngài có nhìn thấy, khi người đó đi ra họ còn đụng vào vai Ngài. Vị Lão Hòa Thượng nói, người đó đã đến gạt Ngài mấy lần rồi hôm nay lại đến gạt nữa. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta chỉ gạt được những người có tâm ý qua loa, chỉ cần người tâm có một chút se se thanh tịnh thì họ sẽ nhận ra ngay!”**. Chúng ta làm tiểu xảo để che đậy hành động của mình chính là chúng ta muốn che dấu tập khí xấu ác của mình. Chúng ta học Phật, niệm Phật thì những việc đó không giúp ích mà chỉ làm tổn hại chúng ta.

Hôm qua, chúng ta tổ chức lễ cưới cho hai Thầy Cô giáo trong hệ thống, khi chúng ta thực hiện các nghi lễ chúng ta cũng đã độ được rất nhiều người. Nhiều người đã rất bất ngờ khi nhìn thấy những nét đẹp văn hoá truyền thống đó. Có người nói, những lễ nghi này ngày xưa mọi người có thực hiện nhưng giờ chúng đã bị mai một, nếu chúng ta có thể khôi phục lại thì sẽ mang lại lợi ích cho rất nhiều người. Chúng ta phải mở tâm của chúng ta rộng lớn ra chứ không phải là chúng ta chỉ mở túi tiền của mình. Nếu chúng ta không mở tâm trước mà chúng ta mở túi tiền trước thì chúng ta sẽ cảm thấy hối tiếc vì mình đã cho đi. Chúng ta mở tâm rộng lớn thì chúng ta sẽ có thể làm được nhiều việc lợi ích cho mọi người. Chúng ta ưu tiên làm những việc có thể lợi ích càng nhiều chúng sanh càng tốt. Phật Bồ Tát vì chúng sanh tận hư không khắp pháp giới, chúng ta phải học Phật Bồ Tát mở tâm rộng lớn. Nếu một việc chỉ có thể lợi ích được vài người, vài chục người nhưng cũng bằng thời gian đó chúng ta có thể làm lợi ích cho vài trăm người thì chúng ta sẽ ưu tiên làm việc có thể làm lợi ích cho nhiều người. Chúng ta phải mở tâm vì Phật pháp, vì văn hóa truyền thống, vì tất cả chúng sanh.

Khi tôi gặp một người trưởng đạo tràng ở Mỹ, anh nói rằng, hàng ngày anh dành bốn giờ, một tuần dành hai trăm đô để chăm sóc cho hai con chó. Tôi nói, nếu anh dành số tiền đó, thời gian đó để anh hoàn thiện mình, để làm lợi ích cho chúng sanh thì sẽ rất nhiều người lợi ích. Cộng đồng Việt ở đó không biết về văn hóa truyền thống, rất cần người phát tâm chia sẻ về truyền thống đạo đức của người xưa. Nếu chúng ta cho rằng chúng ta chăm sóc chó là chúng ta đang từ bi thì đó là chúng ta đang ngu muội.

Hòa Thượng nói: **“Khi một Lão bà ở Hà Đông, Đài Loan vãng sanh đã khiến rất người cảm động. Bà đã giúp Phật giáo Đài Loan đặt nền móng rất vững chắc. Bà đã chứng thực cho đại chúng xã hội là người tu hành niệm Phật có thể tự tại vãng sanh. Trước khi vãng sanh bà nói với con trai và con dâu là: “Cả đời Mẹ không có yêu cầu gì với các con, khi Mẹ vãng sanh mẹ chỉ yêu cầu các con niệm vài câu Phật hiệu để tiễn mẹ đi!”**. Khi bà chuẩn bị vãng sanh, có rất nhiều người đến tham gia giống như một đại hội vãng sanh, thân bằng quyến thuộc của bà cũng đều đến. Sau

khi Lão bà giao phó mọi việc tường tận thì bà an tường ra đi trong tiếng niệm Phật. Người trong gia đình chính mắt nhìn thấy bà niệm Phật vãng sanh, về sau người trong gia đình thấy đều niệm Phật. Lão bà đã làm ra một việc để độ được chúng sanh rất khéo léo!”

Hòa Thượng nói: “*Nếu Lão bà dùng cách nói, giảng dạy cho mọi người thì mọi người sẽ không thể thông. Bà chọn cách biểu diễn để mọi người xem, sau cùng, bà có thể độ hết tất cả mọi người trong gia đình. Bà vãng sanh như vậy mới là trí tuệ cao độ. Bà là một mô phạm, một tấm gương rất tuyệt vời cho người niệm Phật. Ở thế gian, việc gì cũng có thể giả nhưng việc vãng sanh thì không thể giả! Khi tôi còn cầu học với Lão cư sĩ Lý Bình Nam ở Đài Trung, Lão cư sĩ Lý thường đem việc này khích lệ, dạy bảo chúng tôi rằng, thế giới Tây Phương Cực Lạc là có thật, người niệm Phật chân thật có thể vãng sanh”*. Người trong gia đình bà theo các tôn giáo khác nhau, bà không yêu cầu các con phải học Phật, niệm Phật nhưng việc bà tự tại vãng sanh đã khiến con cháu bà đều muốn niệm Phật, cầu vãng sanh.

Hòa Thượng nói: “*Thiện Đạo Đại Sư nói, những điều Phật dạy chúng ta làm thì chúng ta phải hoàn toàn làm cho được, những điều Phật dạy chúng ta không nên làm thì chúng ta nhất định không thể làm. Nếu chúng ta có đem những giáo huấn trên “Kinh Vô Lượng Thọ” triệt để y giáo phụng hành, ngày ngày làm theo, một ngày cũng không phạm lỗi, tích lũy công đức này trong ba tháng thì chúng ta chính là chư thượng thiện nhân, chúng ta liền nắm chắc được phần tự tại vãng sanh. Nếu chúng ta có thể làm việc này trong sáu tháng thì càng tốt! Chúng ta làm được như vậy thì chúng ta muốn vãng sanh lúc nào thì vãng sanh lúc đó, đứng mà đi, ngồi mà đi, tự tại tùy ý. Đây là một việc lớn nhất của đời người”*.

Hòa Thượng nói: “*Có một số người vãng sanh không tự tại, khi lâm chung còn có bệnh khổ, nguyên nhân chính là do họ chưa thể hoàn toàn làm được những điều mà Phật dạy họ làm, những điều Phật dạy họ không nên làm thì họ vẫn vi phạm không ít, đây là nghiệp chướng. Nhưng trong đời quá khứ, đời hiện tại họ vẫn còn có một chút thiện căn, khi lâm chung gặp được sự nhắc nhở, trợ niệm của bạn lành thì họ vẫn có thể vãng sanh”*.

Hòa Thượng nói: “*Ở trong các tình huống thông thường, hai ngày đầu của kỳ Phật thất, tâm chúng ta vẫn chưa định lại, công phu vẫn chưa có lực. Đến ngày Phật thất thứ bảy, bởi vì Phật thất sắp kết thúc, tâm chúng ta lại phóng túng rồi, cho nên công phu cũng chưa thể đắc lực. Cho nên trong bảy ngày niệm Phật, chân thật có lực là ở ngày thứ năm và ngày thứ sáu. Đây là một hiện tượng rất bình thường”*

Hòa Thượng nói: “*Nguyên nhân người hiện đại tu học, niệm Phật không bằng người xưa vẫn là ở chỗ chúng ta không thể chân thật “nhìn thấu, buông xả”. Nhìn thấu là trình độ hiểu biết đối với tình hình đời sống hiện thực. Nếu chúng ta không hiểu sâu sắc, vẫn mê chấp thế gian thì đương nhiên chúng ta không thể buông xả.*

Cho nên người niệm Phật vắng sanh phần nhiều là người già 70, 80 tuổi, bởi vì họ đã nhìn thấy nhiều rồi, biết được tất cả pháp thế gian đều là hư huyễn không thật, không luận sống trong thuận cảnh hay nghịch cảnh, thời gian lâu nên họ nhàm chán, mệt mỏi, không muốn sống nữa, lúc này buông xả rồi. Đây là một nhân tố rất quan trọng. Nếu chúng ta cảm thấy cái thế gian này vẫn rất tốt đẹp, vẫn muốn tiếp tục sống thêm mấy năm, thậm chí muốn sống thêm mấy chục năm, mấy trăm năm thì chúng ta không thể buông xả, vậy công phu làm sao có lực! Phật pháp giảng giác ngộ chính là giác ngộ cái sự việc này”.

Chúng ta thấy ở thế gian việc gì cũng quan trọng, tâm chúng ta dính mắc thì tâm chúng ta không thể thanh tịnh. Chúng ta nhìn được thấu thì chúng ta mới buông được xuống. Chúng ta phải nhìn thấy tất cả sự việc ở thế gian là giả, không thật để chúng ta không luyến tiếc, dính mắc. Chúng ta sống tận tâm tận lực, đến lúc ra đi thì chúng ta phủi tay đi.

Hòa Thượng nói: ***“Người học Phật trong quá trình học tập phần nhiều sẽ gặp vấn đề là ở chốn thanh tịnh, xung quanh chúng ta là những người tu hành thì tâm chúng ta tĩnh. Khi chúng ta hoà nhập vào xã hội, chúng ta làm việc thì chúng ta không thể giữ được tâm thanh tịnh. Vấn đề này do hai nguyên nhân, thứ nhất là do phiền não, tập khí từ vô lượng kiếp của chúng ta quá nặng, không thể khắc phục. Thứ hai là do tâm sinh tử của chúng ta chưa dứt dứt”.*** Chúng ta ở trong bốn bức tường hay giữa đoàn thể, đạo tràng thì chúng ta giữ được tâm thanh tịnh. Khi chúng ta bước vào xã hội thì tâm chúng ta rất dễ bị động, bị cám dỗ. Chúng ta vẫn còn rất tham đắm thế gian này nên chúng ta chưa để ý đến việc sinh tử. Chúng ta không để ý đến việc sinh tử thì nó vẫn đang đến.

Hòa Thượng nói: ***“Tâm thoát ly sinh tử của chúng ta không dứt dứt vì chúng ta không nhận biết rõ ràng thế gian này là hư huyễn. Trên “Kinh Kim Canh” nói: “Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng, nhất thiết hữu vi pháp như mộng huyễn bào ảnh”.*** Những thứ có hình tướng đều là hư vọng, là không thật giống như giấc mộng, bọt nước, sấm chớp. Chân tướng sự thật này trên Kinh đã nói, chúng ta có thể hội, thấu hiểu được thì tâm chấp trước của chúng ta sẽ nhẹ đi. Chúng ta muốn không thấy mọi thứ là thật thì chúng ta phải buông bỏ vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Những người giữ lại rất nhiều những món đồ kỷ niệm, đó chính là do tâm họ còn dính mắc, chấp trước. Chúng ta niệm Phật không có công phu vì tâm chúng ta luôn dính mắc vào những thứ không thật. Bài học hôm nay Hòa Thượng nói với chúng ta nguyên nhân vì sao mọi người có thể tự tại, lão thật, niệm câu ***“A Di Đà Phật”*** còn chúng ta thì không!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!